

Drömmar famnas

Dikt ur *Kriser och kransar* (1926) av Birger Sjöberg

Det kunde knappast någon annan vara
än du, min käraste, som kom till mig
vid sommarstrand, där jag såg molnen fara
och vågor gå i blåa drev att snara
den säv, som bävade och böjde sig.
Väl är det sant – det var i slummern bara
men kunde knappast någon annan vara
än du, min käraste, som kom till mig.

Du var ej lik en enda av de andra
vid fjärran dörr jag hämtat, yr och bråd,
vid fjärran port att glatt i samspråk vandra
i litet lögnförbund vid månens nåd.

Ej dunstgestalt – en rökbild av förfluten
och halvglömd tid – en syn, som nyckfull var.
Du var en bild, en stark, av sanning gjuten,
med vänskapsdjup i mörka ögonpar.

Min ljusa främling, väntande, som nalkas,
blir du en gren för trötta tankar nu?
Blir du en källa, där en törstig svalkas?
Blir hamn för storm, blir famn för glädje du?

— — —

Fast all naturen svingade vid susning,
med blad som vändes – flarn i fladderregn,
hon stilla dröjde i en ordlös tjusning
i rörlig sommarskuggas gröna hägn.

Och hennes ögon, allvarsamma, klara,
som sågo bindande men blitt på mig,
de tycktes tala: "Bida litet bara,
snart kan jag komma för att stödja dig."

"Men nu jag endast i din aning vilar
som vinge vilar på den varma vind.
En verklighet, som brinner, sedan ilar
till dina armar, klar och frisk om kind."

"Jag valde Junis tavla för att träda
bland ungdoms sälla syner dig emot.
Min kärlek ville jag till sommar kläda
och blomster sälla vid min käres fot."

— — —

Jag sade intet – ord jag ej behövde,
ty tanke utan ord kan tanke nå.
När viken sorlade, när vinden sövde,
två drömmar famnade varandra då.

Vid sommarstrand, där jag såg molnen fara
och vågor gå i blåa drev att snara
den säv, som bävade och böjde sig...
Väl är det sant – det var i slummern bara,
men kunde knappast någon annan vara
än du, min älskade, som kom till mig.